

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła postanowienia traktatów (art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, dawnych art. 87 ust. 1 i art. 88 ust. 2 WE) poprzez ich niewłaściwą wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie, będące wynikiem błędu dotyczącego zbiegu oceny okoliczności faktycznych i ich oceny w odniesieniu do pojęcia pomocy państwa.

Na poparcie pierwszej części tego zarzutu, odnoszącej się do środka pomocowego nr 1 (sprzedaży kopalni Cassandra po cenie niższej od ich wartości rynkowej) skarżąca podnosi: a) nieprawidłową ocenę zaistnienia pomocy, będącą wynikiem oczywistego błędu, jeśli chodzi o rolę państwa, występującego wyłącznie w charakterze pośrednika, i o brak wykorzystania środków państwowych przy spornym przeniesieniu własności; b) (tytułem posiłkowym) nieprawidłową ocenę zastosowania kryterium prywatnego inwestora; c) (dalszym tytułem posiłkowym) błędną ocenę przyznania subwencji, będącą wynikiem oczywistego błędu przy określeniu wartości kopalni, gruntu i naturalnego złoża mineralnego oraz rzekomej rzeczywistej działalności kopalni w okresie sprzedaży; d) (jeszcze dalszym tytułem posiłkowym) niewłaściwą ocenę zakłócenia konkurencji, a także wpływu na wymianę między państwami członkowskimi.

Na poparcie drugiej części zarzutu pierwszego, odnoszącej się do środka pomocowego nr 2 (zwolnienia z zapłaty podatku z tytułu przeniesienia własności), skarżąca podnosi niewłaściwą ocenę przyznanej subwencji oraz zakłócenia konkurencji przypisywanego skarżącej, a także wpływu na wymianę między państwami członkowskimi.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca wskazuje, że pozwana naruszyła postanowienie art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ w odniesieniu do konieczności odzyskania pomocy, ze względu na naruszenie zasad proporcjonalności, lojalnej współpracy, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że w świetle powyższych zasad pozwana niewłaściwie wyważyła ryzyko zakłócenia konkurencji i korzyść wynikającą z dalszego prowadzenia działalności przez sporne kopalnie.

Wreszcie, w ramach zarzutu trzeciego, skarżąca wskazuje, że pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia (art. 296 TFUE, dawny art. 253 WE) w odniesieniu do istnienia pomocy państwa, a także jej zgodności z rynkiem wewnętrznym.

Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że pozwana nie wyjaśniła, dlaczego cena zbycia kopalni Cassandra, w sposób oczywisty pochodzących ze środków prywatnych, miałyby stanowić pośrednią lub bezpośrednią stratę środków państwowych, którą można przypisać państwu, ani dlaczego uznała, że w niniejszym przypadku powinny zostać uiszczone oba podatki z tytułu przeniesienia własności, zarówno kopalni, jak i gruntu,

nie zaś wyłącznie podatek dotyczący kopalni. Ponadto dla celu określenia wartości kopalni, gruntu i złoża mineralnego pozwana nie wyjaśniła przyznania subwencji, wybiórczo opierając się częściowo na oświadczeniach Behre Dolbear, a częściowo na swojej arbitralnej argumentacji, którą co więcej zastosowała w sposób wewnętrznie sprzeczny, jeśli chodzi o ujemną wartość zamkniętych kopalni.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — Lidl Stiftung przeciwko OHIM — Lactimilk (BELLRAM)

(Sprawa T-237/11)

(2011/C 204/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Träger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Lactimilk, SA (Madryt, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 marca 2011 w sprawie R 1154/2009-4; oraz

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: oznaczenie słowne „BELLRAM” dla towarów z klasy 29 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5074281

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przez Izbą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański graficzny znak towarowy „RAM” zarejestrowany pod nr 2414439 dla towarów z klasy 29; hiszpański graficzny znak towarowy „Ram” zarejestrowany pod nr 98550 dla towarów z klasy 29; hiszpański słowny znak towarowy „RAM” zarejestrowany pod nr 151890 dla towarów z klasy 29

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Skarżąca podnosi pięć zarzutów w uzasadnieniu swojej skargi.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 63 ust. 2, art. 75 i 76 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 207/2009”) oraz prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ Izba Odwoławcza nie dała stronom możliwości skomentowania planowanego przez nie zastąpienia przedmiotowego zgłoszenia, przywołanego w uzasadnieniu sprzeciwu.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia wykonującego, ponieważ Izba Odwoławcza wzięła pod uwagę towary, które nie zostały stosownie zidentyfikowane w sprzeciwie w terminie na jego wniesienie.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 15 i art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowej oceny charakteru towarów objętych zgłoszeniem, mimo przedstawionych dowodów używania znaku.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 76 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 19 ust. 1 i 3 oraz zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia wykonującego, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie wzięła pod uwagę rzekomy wzmocniony charakter odróżniający wcześniejszego znaku.

W końcu, w ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie przyjęła wysoki stopień podobieństwa pomiędzy towarami. W kontekście podobieństwa oznaczeń Izba Odwoławcza nie uwzględniła, iż oznaczenia te nie są podobne, względnie wykazują odległe podobieństwo, ze względu na jednolity charakter słowa „BELLRAM” w języku hiszpańskim. Oznaczenia „BELLRAM” i „RAM” nie wprowadzają w błąd, ponieważ towary wykazują odległe podobieństwo, a oznaczenia nie są do siebie podobne, względnie wykazują odległe podobieństwo.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2011 r. — Sigma Alimentos Exterior przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-239/11)

(2011/C 204/47)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sigma Alimentos Exterior, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: M. Ferre Navarrete, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że art. 12 ust. 5 Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (ujednoliconego tekstu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych — TRLIS) zawiera elementy pomocy państwa;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że art. 12 ust. 5 TRLIS zawiera elementy pomocy państwa w przypadku, gdy ma on zastosowanie do nabywania udziałów pociągającego za sobą przejęcie kontroli;
- tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 4 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim zastosowanie odzyskania pomocy w odniesieniu do transakcji, jakie miały miejsce przed opublikowaniem w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ostatecznej wersji decyzji, której dotyczy niniejsza skarga, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w niniejszej sprawie nabyła w latach gospodarczych 2008–2010 udziały w spółkach mających siedzibę w Stanach Zjednoczonych i w Peru, stosując, w zastosowaniu art. 12 ust. 5 TRLIS, amortyzację wartości przedsiębiorstwa powstałej w wyniku nabycia większościowych udziałów w tych spółkach.

W dniu 12 stycznia 2011 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję C(2010) 9566 wersja ostateczna dotyczącą amortyzacji podatkowej wartości firmy w przypadku nabycia znacznych udziałów w przedsiębiorstwie zagranicznym [pomoc państwa nr C 45/2007 (ex NN 51/2007, ex CP 9/2007)]. Wskutek wydania tej decyzji organy hiszpańskiej administracji podatkowej wszczęły postępowania sprawdzające mające na celu dokonanie korekty dokonanych przez skarżącą odpisów amortyzacyjnych.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na braku spełnienia warunków koniecznych do uznania środka za stanowiący pomoc państwa.
  - Skarżąca twierdzi w tym względzie, że głównym powodem, dla którego system opodatkowania, którego dotyczy niniejsza sprawa, nie może być uznany za pomoc państwa, jest brak selektywnego charakteru rozpatrywanego środka. Komisja popełnia bowiem błąd, gdy uznaje, że ma do czynienia z faktyczną selektywnością, przyjmując za punkt wyjścia uprzywilejowanie nabywania krajowego i wymóg posiadania udziału wynoszącego co najmniej 5 %. W opinii skarżącej Komisja wyciąga ten wniosek nie biorąc pod uwagę wyników analizy typologii i sektorów, w której prowadzą działalność przedsiębiorstwa stosujące ten system.
- 2) Zarzut drugi, oparty na braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
  - Skarżąca twierdzi, że uzasadnienie wyjaśniające przyczyny, dla których Komisja uznała, iż brak jest wyraźnych przeszkód prawych w nabywaniu spółek w Stanach Zjednoczonych i Peru, jest w każdym razie niewystarczające.